

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
SWEET REVENGE

Copyright © 1988 by Nora Roberts

This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC.
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01634-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Slatka osveta

Prevela Aida Bajazet

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

*Za Kerolin Nikols, za svu
njenu podršku i prijateljstvo*

Prvi deo

Ogorčenje

*Žene vaše su njive vaše, i vi njivama svojim prilazite
kako hoćete, a pripremite što i za duše svoje.*
Kuran

Bio je njen čovek, ali ipak ju je povredio.
Frenki i Džoni

1

Njujork, 1989.

Stuartu Spenseru nimalo se nije dopala hotelska soba. Jedina prednost njegovog trenutnog boravka u Njujorku bila je ta što mu žena, koja se nalazila u Londonu, nije mogla zvocati zbog toga što se ne pridržava zdrave ishrane. Zato je iz inata naručio da mu donesu sendvič sa sirom i šunkom, a zatim ga je polako i slasno jeo, uživajući u svakom zalogaju.

Bio je bucmast i proćelav, jedan od onih koji se ne mogu pohvaliti fizičkim izgledom. Mučio ga je žulj na peti gotovo isto koliko i dosadna uporna prehlada. Nakon što je iskapio pola šolje čaja, zaključio je, tipično britanski, da Amerikanci ne umeju da skuvaju dobar čaj, ma koliko se trudili.

Sve što je želeo u tom trenutku bili su vruća kupka, šolja erl greja i sat vremena mira, mada se plašio se da mu čovek koji je stajao pored prozora neće to dozvoliti... bar ne u dogledno vreme.

„Dodavola, ovde sam!“ izgovorio je mršteći se, pogleda usmerenog ka Filipu Čejmberlenu, koji je u tom trenutku razvukao zavesu i okrenuo mu leđa.

„Divan pogled“, reče Filip zureći u zid susedne zgrade. „Doprinosi ljupkosti i šarmu ovog mesta.“

„Filipe, moram te podsetiti da zimi uopšte ne volim da letim preko Atlantskog okeana, i da me u Londonu čeka poveliko brdo papirologije, čiji se dobar deo odnosi na tvoje nezakonite radnje. Zato, ako imaš neku informaciju za mene, molio bih te da mi je odmah saopštiš, ako ne tražim previše.“

Filip je nastavio da gleda kroz prozor. Bio je prilično nervozan zbog ishoda neformalnog sastanka, koji je sam zakazao, međutim, u njegovom ponašanju nije bilo ničeg što bi razotkrilo unutrašnju napetost.

„Kad smo već ovde, treba da te odvedem na neki dobar mjuzikl, Stjuarte. S godinama postaješ sve sumorniji.“

„Hajde da pređemo na stvar.“

Filip je vratio zavesu na mesto i krenuo prema Stjuartu. Bavio se zanimanjem koje zahteva veliku samouverenost i atletsku građu. Tek mu je bilo trideset i pet, a već je iza sebe imao četvrt veka profesionalnog iskustva. Mada je odrastao u sirotinjskom kvartu, ipak mu je polazilo za rukom da dobija pozivnice za najbolje žurke londonskog krem-društva, što je bio prilično veliki podvig u vreme oštih klasnih podela, pre nego što su se raspale pod snažnim naletom buntovničkih supkultura. Dobro je znao šta znači gladovati, baš kao i koliko je raskošan ukus najskupljih jela. Budući da je bio ljubitelj kavijara, pobrinuo se da zarađuje dovoljno da bi ga svakodnevno imao na meniju. Bio je izuzetno dobar u svom poslu, ali uspeh nije pao s neba, niti je došao preko noći.

„Imam jedan hipotetički predlog za tebe, Stjuarte.“ Seo je za sto i poslužio se čajem. „Kaži mi, jesi li imao koristi od mene u proteklih nekoliko godina?“

Stjuart je zagrizao sendvič, poželevši da mu ne pripadne muka, ni od jela ni od Filipa. „Rekao bih da tražiš povećanje plate.“

„Nije loša ideja, ali nisam to imao na umu.“ Imao je izuzetno šarman-tan i razoružavajući osmeh, koji je upotrebljavao u tačno određenim situacijama, kao što je ova. „Pitanje glasi: da li je bilo svrsishodno biti lopov na Interpolovoj platnoj listi?“

Spenser je šmrcnuo, izvadio maramicu iz džepa i izduvao nos. „Ponekad jeste.“

Filip se zapitao da li je Stjuart primetio da ovog puta nije upotrebio pridev „penzionisani“ pre imenice „lopov“. „Postao si veoma škrt na komplimentima.“

„Nisam preleteo prokleti okean usred proklete zime da bih tebe obasipao komplimentima, već da mi kažeš zašto si me, pobogu, dovukao čak ovamo.“

„Šta kažeš na dva?“

„Koga ili čega dva?“

„Dva lopova, Stjuarte.“ Uzeo je jedan trouglasti sendvič s tacne. „Treballo bi da probaš ove od integralnog hleba. Odlični su.“

„Na šta ciljaš?“

Filip je znao je da mnogo rizikuje ovim potezom, ali navikao je da živi s tim osećanjem. Bio je lopov, najbolji od svih. Kradljivac koji je godinama vukao za nos kapetana Spensera i njemu slične, zamlaćujući ih od Londona do Pariza, od Pariza do Maroka, od Maroka do sledećeg plena. A onda se okrenuo nalevo krug i, umesto da nastavi da krade, počeo je da radi za Spensera i Interpol, pomažući im da uhvate druge lopove.

Tada je to bila samo poslovna odluka, podsetio je sebe Filip. Stvar povoljnih mogućnosti i dobre zarade. Ovo što će mu sada predložiti bilo je sasvim lično.

„Hipotetički rečeno, recimo da poznajem izuzetno pametnog i veštog lopova, onog koji vam izmiče čitavu deceniju i koji je, eto, odlučio da se povuče iz posla i ponudi vam svoje usluge u zamenu za vašu malu naklonost.“

„Rekao bih da govoriš o Senci.“

Filip je pedantno otrsao mrvice s prstiju. Oduvek je bio uredan, i u poslu i van njega. „Hipotetički rečeno, da.“

Senka. Čuši ovo ime, Spenser je istog trena zaboravio i na žulj i na umor od dugog leta. Taj fantom bez lica i otisaka prstiju, poznat pod nadimkom Senka, dosad je opljačkao nakita u vrednosti od nekoliko desetina miliona dolara. Punih deset godina bezuspešno ga juri, i punih deset godina mu vešto izmiče. Tokom poslednjih osamnaest meseci Interpol je proširio i pojačao istragu. Čak su doneli odluku da angažuju drugog lopova da uhvati lopova – Filipa Čejmberlena, jedinog čoveka kog Spenser poznaje, čiji lopovski podvizi prevazilaze Senkine. Čoveka kojem je dosad verovao, a koji ga je u ovom trenutku prilično razljutio.

„Proklet bio, ti znaš ko je on! Sve vreme si znao ko je i gde se krije!“ Udario je dlanovima o sto. „Deset godina! Punih deset godina jurim tog čoveka! Mesecima te plaćamo da ga nađeš, a ti nas sve vreme zamajavaš! Sve vreme si znao ko je i gde je!“

„Možda i jesam.“ Filip je ispružio duge umetničke prste. „A možda i nisam.“

„Dođe mi da te strpam u ćorku i bacim ključ u Temzu.“

„Ali nećeš, jer sam ti ja kao sin kog nikad nisi imao.“

„Ja imam sina, proklet da si!“

„Ali ne ovakvog kao što sam ja.“

Namestivši se udobnije, Filip je nastavio: „Ono što ti sada predlažem je praktično isti dogovor koji smo ti i ja sklopili pre pet godina. Tada si imao viziju da je unajmiti najboljeg mnogo pametnije nego goniti ga.“

„Unajmljen si da ga uhvatiš, a ne da pregovaraš u njegovo ime! Ako znaš ko je, ispljuni ime! Ako znaš kako izgleda, hoću opis! Hoću činjenice, Filipe, a ne hipotetičke predloge!“

„Nemaš ništa!“, iznenada ga je prekinuo Filip. „Posle deset godina, nemaš apsolutno ništa! Odem li sada iz ove sobe, to je jedino što ćeš imati.“

„Imaću tebe!“ Spenserov glas bio je ravnodušan i dovoljno odlučan da Filip shvati da se ne šali. „Čoveku tvog ukusa i prefinjenosti svakako neće odgovarati zatvorski uslovi.“

„Pretiš mi?“, upita ga Filip, gledajući ga pravo u oči, čisto da se uveri da Spenser ne blefira. „Imam dogovor o pomilovanju, sećaš se? Takav je bio dogovor, zar ne?“

„Jeste, ali ti si bio taj koji je promenio pravila igre. Daj mi ime, Filipe, i pusti me da završim posao.“

„Sitno razmišljaš, Spenseru. Zato si uspeo da povратиš samo nekoliko dijamanata, dok sam ih ja pokrao mnogo više. Strpaš li Senku iza rešetaka, dobićeš samo još jednog lopova više u zatvoru, ali nećeš uspeti da vratiš ni deo onoga što je pokradeno.“

„To je problem pravosuđa.“

„Jeste.“

Filipov ton se promenio, primetio je Spenser. Po prvi put od početka ovog razgovora spustio je pogled. Ali ne od srama. Previše dobro ga je poznao da bi poverovao da Filip uopšte ume da se postidi.

„Kao što rekoh, to je stvar pravosuđa i doći ćemo i do toga.“ Filip je ponovo ustao. Od nervoze nije mogao više da sedi. „Kada si me angažovao, prihvatio sam slučaj samo zato što me je taj lopov lično zainteresovao. I tu se ništa nije promenilo. Štaviše, rekao bih da se moje interesovanje s vremenom drastično povećalo.“ Znao je da ne treba previše pritiskati Spensera. Istina, njih dvojica su tokom godina razvila odnos pun međusobnog poštovanja, ali Spenser se uvek pridržavao zakonskih pravila, i tu nije bilo kompromisa. „Recimo, naravno, opet hipotetički, da ja stvarno znam ko je Senka. Recimo da sam razgovarao s njim i da

sam iz tog razgovora zaključio da bi se odrekao dela svega ukradenog za malu protivuslugu u obliku brisanja dosijea.“

„*Malu protivuslugu?* Taj kućkin sin je pokrao više nakita nego ti!“

Filip podiže obe obrve. Blago se mršteći, otresao je mrvicu sa rukava. „Mislim da stvarno nema potrebe da me vrediš. Nikom nije pošlo za rukom da ukrade više dragulja od mene.“

„Ponosiš se time, je li?“ viknuo je Spenser, sav crven u licu. „Biti lopov nije nešto čime se treba hvalisati!“

„Upravo po tome se nas dvojica razlikujemo.“

„Da, ja se ne pentram po zidovima niti provaljujem ljudima kroz prozore...“

„Molim te, prestani, rasplakaćeš me. A sada, bolje izbroj do deset i duboko udahni, jer ne želim da budem odgovoran za tvoj pritisak.“ Podigao je čajnik sa stola. „Možda je upravo sada najbolji trenutak da ti kažem da te veoma cenim i poštujem. Da nije bilo tvoje upornosti da me uhvatiš, verovatno ne bih napredovao u poslu toliko koliko jesam. Ali znaj, ne kajem se ni zbog svog lopovskog načina života, niti zbog teške odluke da promenim stranu.“

Stjuart se u međuvremenu dovoljno smirio pa je sada mirno ispio čaj koji mu je Filip nasuo. „Nisi ni tamo ni ovamo.“ Ipak, morao je priznati da mu je Filipovo priznanje prijalo. „Ali činjenica je da sada radiš za mene.“

„Nisam to zaboravio“, odgovorio je Filip i zagledao se kroz prozor. Napolju je bio vedar ali hladan zimski dan, te je pozeleo brz dolazak proleća. „Nego, da nastavim“, rekao je i pogledao Stjuarta. „Kao tvoj odani zaposlenik, osećam se obaveznim da te obavestim kada nabasam na neki vredan podatak o nekome.“

„O lopovu.“

„Da, i to odličnom.“ Usne mu se raširiše u širok osmeh. „Smeo bih da se kladim da nećete nikada saznati njegov identitet, ma koliko da se trudite.“ Naglo je začutao i nagnuo se napred. „Niti sad niti ikad, Stjuarte.“

„Počeće ponovo da krade.“

„Neće.“

„Otkud znaš?“

Filip je sklopio ruke. Na prstu mu je sevnula burma. „Lično ću se pobrinuti za to.“

„Šta je on tebi?“

„Teško je to objasniti. Slušaj me, Stjuarte. Radim za tebe već pet godina. Odradio sam mnoge poslove; neki su bili samo prljavi, a neki, bogme, i opasni. Nikad dosad nisam tražio ništa od tebe, ali ovog puta tražim samo jedno: pomilovanje za mog hipotetičkog lopova.“

„Teško mogu garantovati...“

„Tvoja reč je dovoljna“, ućutkao ga je Filip. „Zauzvrat, pobrinuću se da ti vratim onog Rubensa. Štaviše, mogao bih ti obezbediti dodatne poene za rešenje jedne veoma nezgodne i vruće političke situacije.“

Stjuartu nije bilo teško da pogodi o čemu je reč. „Misliš na ono na Bliskom istoku?“

Otpivši nekoliko gutljaja čaja, Filip je slegnuo ramenima. „Hipotetički rečeno, da.“ Kakav god odgovor da dobije, imao je iskrenu nameru da dovede Spensera do Rubensa i Abdua. Ipak, nikad nije otkrivao karte pre nego što protivnik povuče potez. „S informacijom koju posedujem i koju ću ti preneti, engleska vlada bi mogla da profitira, baš kao i ti.“

Spenser ga je ošinio pogledom. Njihov razgovor naglo je skrenuo u pravcu u kom nije želeo. Umesto da govore o dijamantima i rubinima, zločinu i kazni, otišli su u drugu krajnost. „Duboko si zaglibio, Filipe.“

„Cenim tvoju brigu.“ Osetivši da se situacija menja u njegovu korist, namestio se udobnije u fotelji. „Uveravam te da tačno znam šta radim.“

„Ta tvoja igra je previše delikatna.“

Najdelikatnija, pomislio je Filip. Najvažnija. „Jeste, ali u njoj obojica pobeđujemo.“

Teško dišući, Stjuart je ustao i otvorio bocu viskija. Usuo je sebi popriličnu količinu pića, malo zastao kao da se nešto predomišlja, a zatim odmahnuo glavom i nasuo piće i Filipu. „Reci šta imaš, Filipe, a ja ću se pobrinuti da uradim sve što je u mojoj moći.“

Filip se nakašljao, čisto da dobije na vremenu i proceni situaciju. „Samo da znaš, Stjuarte, predajem ti u ruke ono što mi je najvrednije, i to ne smeš nikada zaboraviti.“ Odgurnuo je šolju s čajem u stranu i prihvatio ponuđenu čašu s pićem. „Video sam Rubensa svojim očima u trezoru kralja Abdua od Džakira.“

Spenser se zagrcnuo i zinuo od čuda. „A šta si ti, dođavola, radio u kraljevom trezoru?“

„Duga je to priča.“ Podigao je čašu i nazdravio mu, a zatim iskapio svoje piće. „Biće najbolje da počnem od samog početka.“

2

Džakir, 1968.

Sklopčana na svojoj strani kreveta, Adrijen nije mogla da zaspi od silnog uzbuđenja. Kad bude otkucala ponoć, biće joj rođendan. Peti po redu. Okrenula se na leđa, zatreperivši od sreće. Cela palata odavno je utonula u san, ali već za nekoliko sati, čim se sunce promoli na istoku, mujezin će zapevati s minareta i pozvati vernike na molitvu, a njoj će tada započeti najdivniji dan.

Po podne će svirati muzika i posluživaće čokoladu. Sve žene će odenuti svoje najfinije haljine, a biće i plesa. Svi će doći: baka da joj priča priče, uvek nasmejana tetka Latifa dovešće Duju, a Favela će ih sve uveseljavati svojim zvonkim smehom. Ženske odaje biće ispunjene radošću i veseljem, i svi odreda će joj govoriti kako je lepa.

Mama joj je obećala da će ovo biti poseban dan. Samo njen, najbolji dan. Bude li otac to dozvolio, po podne bi mogli otići na izlet do plaže. Dobila je na poklon novu svilenu haljinu u duginim bojama. Sva srećna, Adrijen je zagrizla donju usnu i okrenula glavu prema majci.

Fibi je čvrsto spavala. Osvetljeno mesečinom, njeno lice bilo je spokojno i mirno, kao da je isklesano od belog mermera. Adrijen je obožavala ove trenutke, jer joj je tada bilo dozvoljeno da se uvuče u majčin ogromni meki krevet. Tada bi se sklopčala uz nju i ona bi joj pripovedala priče o udaljenim stranim gradovima, poput Njujorka i Pariza. Ponekad bi se zajedno kikotaše.

Pažljivo, da je ne probudi, Adrijen je nežno pomilovala majku po bujnoj talasastoj kosi. Oduvek joj se divila. Ovako rasuta po belom jastuku,

njena kosa izgledala je kao vatrena griva. Mada joj je bilo tek pet godina, Adrijen je bila već dovoljno odrasla da bi majci zavidela na bujnoj ridoj kosi. Njena je bila ravna i gusta, crna kao ugalj, baš kao kod većine žena u Džakiru. Samo je Fibi imala belu kožu i vatrenocrvenu kosu. I samo ona je bila Amerikanka. Adrijen je bila polutanka, ali majka je smela da joj govori o tome samo kad su njih dve bile potpuno same. U suprotnom, otac bi se jako razbesneo.

Odmalena su je učili da ne sme da učini ništa čime bi razljutila oca. Mada se pridržavala toga, svejedno joj nije bilo jasno zašto mu se pogled ukoči, a vilice stegnu, svaki put kad bi neko slučajno pomenuo da je Fibi Amerikanka. Njena majka je, kažu, bila filmska zvezda. Mada nije znala šta to tačno znači, dopadalo joj se kako zvuči ta reč. *Filmska zvezda*. Kad god bi to izgovorila, pred očima bi joj se ukazalo vedro nebo posuto zvezdama.

Njena majka jeste bila poznata glumica, ali sada je bila kraljica i prva supruga Abdua ibn Fejsala el Džakira, vladara kraljevine Džakir, šeika nad šaicima. Ona je bila najlepša od svih; lepotica krupnih modrih očiju i punih mekih usana. Naspram nje su sve žene u haremu izgledale kao jato neuglednih ptičica. Adrijenina jedina želja bila je da joj majka bude srećna. A pošto sada puni celih pet godina, nadala se da će razumeti zašto je često tužna i zašto često plače kada misli da je niko ne vidi.

U Džakiru su sve žene bile zaštićene i pažene. Sve žene u palati nisu ništa radile niti su imale razloga za ikakvu brigu. Imale su sve što im je bilo potrebno – raskošne odaje, najfiniju odeću i najskuplje parfeme. Ipak, njena majka imala je privilegiju da nosi najraskošnije haljine i najvredniji nakit. Bila je ponosna vlasnica čuvene ogrlice, koju su zbog neverovatne lepote nazvali Mesec i Sunce.

Adrijen je sklopila oči, prisećajući se kako se ti čarobni dragulji presijavaju oko vitkog vrata njene majke: Sunce je bio dijamant izuzetne vrednosti, a Mesec jedan od najvećih bisera na svetu. Fibi joj je obećala da će jednog dana ona nositi tu ogrlicu.

Jednom, kada poraste i postane žena. Slušajući ravnomerno disanje svoje majke, srećna zbog sutrašnjeg dana, Adrijen je nastavila da mašta zatvorenih očiju. Jednom, kad odraste i postane zrela devojka, staviće joj providni zar preko lica. Odabraće joj muža. Na svom venčanju nosiće Mesec i Sunce oko vrata. Postaće svom suprugu odana žena i podariće

mu naslednike. On će biti zgodan, lep i moćan, baš kao što je njen otac. Možda će čak biti kralj, pa će je obožavati više od svega ostalog.

Dok je lagano tonula u san, Adrijen je vrtela uvojak svoje duge kose oko kažiprsta. Žarko je želela da je njen budući suprug obaspe ljubavlju, onakvom kakvu nikad nije osetila od svog oca. Zauzvrat, biće mu verna i odana supruga i izrodiće mu mnogo snažnih i zdravih sinova, pa će joj sve žene u haremu zavideti i neće je gledati sa sažaljenjem, kao što sada gledaju na njenu majku.

Razbudilo ju je svetlo, koje se odjednom pojavilo iz hodnika. Kad su se vrata otvorila, dugačka linija svetlosti razvukla se po podu sve do majčine postelje. Kroz gustu mrežu oko kreveta, ugledala je njegovu senku. Prvo što je osetila bila je čista ljubav, a odmah potom usledilo je užasan strah. Ta dva intenzivna ali suprotna osećanja smenjivala su se u njoj svaki put kad bi ugledala oca.

Znala je da će pobesneti bude li je zatekao u majčinoj postelji. Čula je od žena u haremu da je prestao da dolazi u Fibine odaje otkad je saznao da više nije sposobna da rađa. Adrijen je pomislila da je sada možda došao samo da je pogleda i izdaleka se divi njenoj neizmernoj lepoti. Ali kad je videla da prilazi krevetu, grlo joj se osušilo od straha. Brzo i nečujno, izvukla se iz majčine postelje i šćućurila se između zida i visokog uzglavlja.

Abdu je razvukao mrežu ne skidajući pogled sa svoje supruge. Nije zatvorio vrata za sobom. Zašto bi? Ionako se niko živ ne bi usudio da ga u bilo čemu ometa.

Mesečina je pala preko Fibinog lica, čineći ga nestvarnim. Uvek bi ostao zapanjen pred njenom lepotom, baš kao i prvi put kad ju je ugledao na filmskom platnu. Fibi Spring bila je američka filmska diva, žena za kojom su uzdisali i čeznuli svi muškarci sveta, diveći se njenom zanosnom seksi telu i pateći za njenim krupnim, plavim i čednim očima. Budući da je navikao da poseduje samo najbolje i najskuplje, Abdu je poželeo da ta žena bude samo njegova. Nijednu nije poželeo toliko snažno kao nju. Čim ju je pronašao, udvarao joj se mesecima i naposletku je osvojio svojim neodoljivim istočnjačkim šarmom. Oženio se njome i učinio je svojom kraljicom.

Prosto ga je općinila. Zbog nje je prekršio sve svoje običaje i odrekao se tradicije. Ali pošto je doveo na presto hrišćanku sa Zapada, morao je

nečim biti i kažnjen. Alah nije dozvolio da njegovo seme ponovo proklija u njoj. Rodila mu je samo jedno dete, i to žensko! Pa ipak, i pored svega, nije prestao da mašta o njoj. Utroba joj jeste bila jalova, ali njena lepota bila je toliko zapanjujuća da joj nije mogao odoleti. Ma koliko da je osramotila njegovu čast neprihvatanjem islama, njegovo telo nikad nije prestalo da žudi za njom. Svaki put kad bi vodio ljubav s drugom ženom, pred sobom je video samo njen lik, udisao miris njene kože i čuo njene uzdahe. Ali ovo je bila samo njegova tajna i za nju niko nije znao. Međutim, to što mu je rodila samo jedno dete, i to žensko, bila je njegova javna sramota, i zbog toga ju je prezirao iz dna duše.

Želeo je da pati i plati isto koliko i on. Dok ju je gledao, u njemu su se mešala osećanja gneva, mržnje i neopisive požude.

Uhvatio je pokrivač i strgnuo ga s nje. Fibi se probudila, zbunjeno ga gledajući. Srce joj je ludački udaralo. Ugledala ga je kako stoji iznad nje, osvetljen mesečinom. Isprva je pomislila da sanja, da je to sve samo divan san u kom je njen suprug ponovo došao da je voli, nežno kao u početku braka. A onda je ugledala njegov okrutni pogled i odmah joj je postalo jasno da niti sanja niti u njegovim očima ima iole ljubavi.

„Abdu“, tiho je izgovorila.

Odmah je pomislila na dete i osvrnula se. Srećom, mesto pored nje bilo je prazno. U sebi se zahvalila bogu što Adrijen nije tu.

Videvši da joj se ne sprema ništa dobro, instinktivno se povukla unazad, povlačeći satenski čaršav za sobom. Ne izgovorivši ni reč, Abdu je samo ćutke svukao belu galabiju sa sebe. „Molim te, ne čini to.“ Mada je znala da ništa time neće postići, zajecala je.

„Žena nema pravo da odbije svog supruga.“ Gledao ju je pogledom punim goruće požude, osećajući se moćno, kao neko ko ponovo drži sve konce u rukama. Pa šta ako je bila filmska zvezda! Ona je, pre svega, njegovo vlasništvo, isto kao i prstenje koje nosi na rukama, kao i rasni konji koje drži u štalama. Zgrabio ju je za spavačicu i bacio na leđa. Skrivena u senci iza kreveta, Adrijen je drhtala celim telom od straha.

Njena majka je plakala, a otac vikao. Svađali su se, uzvikujući reči čije značenje nije razumela. Pod svetlošću mesečine, videla je oca kako, kao od majke rođen, kleči nad majčinim telom. Njegova tamna koža presijavala se od znoja, ali ne od vrućine, već od strasti i divlje požude. Mada nikad pre nije videla nagog muškarca, ovaj prizor nije je previše

uznemirio. Znala je šta je seks, kao i to da očev nabrekao ud, koji joj je sada delovao zastrašujuće poput bojnog koplja, zapravo služi da dopre do majčine utrobe i napravi dete. Znala je i to da žene uživaju u ovom činu i da ga sve potajno priželjkuju. O tome sve žene u haremu stalno govore.

Ali ako je seks toliko prijatan i donosi decu, zašto onda njena majka sada neutešno plače i preklinje oca da je ostavi na miru? Učili su je da je žena kolevka muškarcu, da treba se raduje svaki put kada joj priđe i da mora da udovolji svakoj njegovoj želji. Zašto onda otac sada više na njenu majku i naziva je droljom? Šta uopšte znači ta reč? I zašto zvuči toliko okrutno?

„Kako možeš tako da me nazivaš? Zašto?“, kroz suze je izgovorila njena majka, pokušavajući da se oslobodi njegovog stiska. Nekada je jedva čekala da oseti njegove ruke na svom telu, opčinjena svetlucanjem njegove kože na mesečini. Sada je osećala samo strah i ništa više. „Nikad nisam bila s drugim muškarcem. Samo s tobom. Ti si taj koji se okrenuo drugim ženama nakon što smo dobili dete.“

„Ništa mi nismo dobili!“, vikao je. Obmotao je njenu kosu oko ruke i povukao joj glavu unazad, istovremeno joj se diveći i prezirući je zbog te njene zavodljive vatrenocrvene boje. „Ništa mi nisi dala, osim bedne devojčice zbog koje treba da crvenim pred celim svetom!“

Čuvši ovo, ošamarila ga je i glava mu se zanela unazad. Nasmrt uplašena, htela je da pobegne, ali ju je lako sustigao. Odalamio ju je nadlanicom toliko snažno da se zateturala. Potpuno zaslepljen požudom, podigao ju je s poda i strgnuo spavačicu s nje.

Imala je telo boginje. Njene bujne grudi podizale su se i spuštale od ubrzanog disanja. Koža joj je sijala na mesečini, otkrivajući tamne modrice na ručnim zglobovima od njegovog grubog stiska. Bokovi su joj bili zanosno zaobljeni. Kad bi se ispunili požudom, njihali bi se strastveno i besramno u ritmu koji bi izludeo svakog muškarca. Nije se mogao odupreti navali strasti koja ga je obuzela. Dok je pokušavao da je savlada, staklena lampa tresnula je na pod i razbila se u paramparčad.

Skamenjena od straha, Adrijen je gledala kako njen otac zariva prste u majčine bujne bele grudi. Ona se branila i otimala. Muškarac ima pravo da udari ženu i ona ne sme da ga odbije u bračnoj postelji. Takav je običaj. Ali ipak... Ovo nije u redu. Adrijen je zapušila uši da ne sluša majčine krike dok se otac divlje zarivao u nju. Zavukla se dublje ispod

kreveta i gurnula prste duboko u uši. Ništa nije pomoglo. I dalje je čula očevo glasno stenjanje i majčino jecanje. Ceo krevet se tresao nad njenom glavom. Sklupčala se i pokrila oči, trudeći se da bude što manja, da ništa ne vidi i ne čuje.

Nikada nije čula reč „silovanje“, ali joj posle ove noći nije trebalo objašnjenje šta ona znači.

„Tako si ćutljiva danas, Adi.“ Fibi joj je nežnim pokretima četkala dugu svilenkastu kosu. Adi. Abdu je oduvek mrzeo taj nadimak. Jedva je pristao na to da prvorodnom detetu nadenu ime Adrijen, i to samo zato što je žensko i polutanka. Međutim, i pored svega toga, ipak je doneo dekret kojim se njegovoj kćerki obavezno mora dati i arapsko ime, tako da je u svim službenim dokumentima Adrijen zavedena kao Ad Rijad An, sa dodatkom još nekoliko očevih prezimena. Fibi je, međutim, više volela da je zove nadimkom, pa ga je i sada ponovila, upitavši je: „Zar ti se ne dopadaju pokloni?“

„Dopadaju mi se. Mnogo.“ Adrijen je nosila novu haljinu, ali sada više nije bila naročito srećna zbog toga. U ogledalu ispred sebe videla je majčino tužno lice. Mada je Fibi vešto prikrila modrice, one su se ipak nazirale ispod debelog sloja pudera i šminke.

„Vidi kako si lepa.“ Fibi ju je okrenula prema sebi. U nekoj drugoj prilici, Adrijen verovatno ne bi primetila napetost u majčinom držanju i očaj u glasu, ali danas jeste. „Moja mala, lepa princezo. Mnogo te volim, Adi. Više od svega na svetu.“

Majka je mirisala kao bašta prepuna letnjeg cveća. Adrijen je duboko udahnula majčin miris i zagnjurila glavu u njene nežne grudi. Poljubila joj je kožu, prisećajući se koliko je otac prethodne noći bio grub prema njoj.

„Nećeš otići? Nećeš me nikad ostaviti?“

„Odakle ti ta šašava ideja?“ Fibi ju je nežno odgurnula smejući se. Međutim, videvši suze u očima svoje kćerke, uozbiljila se. „Malena moja, šta je sad ovo?“ rekla je brižno, brišući joj suze.

Tužna i skrhana, Adrijen je spustila glavu na majčino rame. „Sanjala sam da te je otac oterao, da si otišla i da te nikad više nisam videla.“